

Z historie sportu v Chabařovicích II

V posledním čísle Chabařovických novin jsme se věnovali historii sportu v Chabařovicích. K podrobnému mapování význačnou měrou přispěla výpověď a materiály, které dosud pečlivě schraňuje bývalý činovník Tonda Mikeš. Ten také stál u zrodu většiny sportovních zařízení našeho města, která se dosud provozují. Tímto dílem navazujeme na díl předchozí.

Vzhledem k tomu, že činovníci TJ Baník byli zároveň zaměstnanci dolu Milada II., jako např. A. Mikeš, A. Lehr, E. Tůma, F. Zálewský, O. Holeček stejně jako řada aktivních hráčů, nachází činnost TJ značného pochopení a materiální podporu u vedení dolu.

A Tonda Mikeš dále vzpomíná:

V roce 1954 uspořádala TJ Baník Chabařovice první Spartakiádu v Chabařovicích. S velkou podporou dolu Milada II se připravilo hřiště v Nádražní ulici, vyznačkování, ozvučení, úprava terénu, šaten a ochozů.

Ve stejném roce zajišťuje výbor Baníku, na místě za Lidovým domem u hřbitova, kde kdysi bývaly tenisové kurty, výstavbu hrací plochy pro lední hokej a opět za vydatné pomoci vedení dolu Milada II. První zápas zde sehráli chabařovičtí hokejisté 9. ledna 1955.

Snahou Tondy bylo rozšířit a zlepšit stav a vybavení chabařovických tělovýchovných zařízení.

Například stávající fotbalové hřiště v Nádražní ulici, jeho hrací plocha, ubytovací a hygienické zařízení i oplocení bylo v té době ve velmi špatném stavu. I v době, kdy se začínalo mluvit o likvidaci Chabařovic, v zájmu rozvoje důlní činnosti dolu Petri, byl Tonda přesvědčen o potřebě vybudovat nové, lépe vybavené fotbal. hřiště. Podporu našel i u vedení Tělovýchovné jednoty (TJ) a města. Člen výboru TJ Jan Frühbauer vypracoval projekt a po vyřízení dalších formalit se mohlo začít s výstavbou nového hřiště v severozápadní části Chabařovic, nedaleko nového koupaliště. Výstavba areálu s travnatou hrací plochou, prostornými šatnami, odpovídajícím hygienickým zařízením, kanceláří, skladovou místností, atletickou dráhou kolem hrací plochy, byla zahájena roku 1960 a na přelomu měsíců květen a červen roku 1966 se zde sehráli již první zápasy. Práce byly zajišťovány z většiny svépomocí. Nemalou měrou přispěl i povrchový důl Petri svou mechanizací, materiálem, dílenskými pracemi, brigádnickými hodinami pracovníků dolu, ale i další místní závody jako např. Ocelárna, pila SHD nebo Traktorová stanice.

Dále bylo třeba adaptovat tělocvičnu v Lidovém domě, která neodpovídala z hygienických důvodů podmínkám provozování tělovýchovné činnosti. Nebylo v silách TJ uskutečnit adaptaci tělocvičny a údržbu objektu Lidového domu. Proto byly práce na Lidovém domu vyčleněny z oblasti údržby a přesunuty do oblasti investic. Po rekonstrukci se stal Lidový dům místem sloužícím základní tělovýchově, míčovým hrám, stolnímu tenisu a jiným sportovním akcím. Rekonstrukce trvala od r. 1970 do r. 1972 a byl jí pověřen Techniasport Ústí nad Labem. Stavební náklady byly cca 2 miliony korun a upravený objekt byl přejmenován na Sportovní halu.

Výstavba tělovýchovných zařízení pokračovala. Na řadu přichází oddíl ledního hokeje. Hokejisté přichází s návrhem vybudovat v prostoru mezi budovou šaten a Ždírnickým potokem přírodní kluziště v areálu budoucího stadionu.

S výstavbou nového přírodního kluziště bylo započato v letních měsících roku 1967. Velkou pomoc poskytl opět důl Petri svou mechanizací i prací, dále pila SHD, kde truhláři, pod vedením pana Josefa Jíry, zhotovili vysoké mantinely. První nejnútnejší osvětlení namontoval Karel Hejduk a konečné předpisové instalovali Jiří Záhořík, dnešní starosta Chabařovic, se svým švagrem a ing. Jaroslav Macháček. Rukou k dílu nemalou měrou přispěli členové oddílu ledního hokeje a TJ, stovkami odpracovaných hodin. Kluziště bylo zprovozněno o vánočních svátcích roku 1969 a sloužilo svému účelu až do roku 1983. V tom roce oddíl skončil svou činnost pro nedostatek finančních prostředků. Veřejnost a zejména mládež bruslila na kluzišti ještě v roce 1987. V následujícím roce tělovýchovná jednota již neprojevila zájem zprovoznit kluziště, a to znamenalo počátek devastace tohoto pěkného sportovního zařízení.

Nově vznikajícímu sportovnímu areálu chyběly ještě volejbalové a tenisové kurty, včetně šaten s vyhovujícím hygienickým zařízením. K výstavbě tří volejbalových kurtů dochází

v letech 1969 – 1973. V roce 1983 se staví i společenská místnost a šatny, získané z likvidovaného fotbalového hřiště Baníku Tuchomyšl, které se o něco později doplňují hygienickým zařízením. Do výstavby volejbalového areálu se jako vždy zapojují členové oddílů, vzpomeňme za všechny alespoň Jiřího Lehra. Důl 5. květen vychází vstříc mechanizací a materiálem. Po roce 1990 budují volejbalisté čtvrtý antukový kurt a jeden pískový kurt na plážový volejbal, který se též osvětluje. V roce 1997 se centrální volejbalový kurt upravuje tak, aby se na něm mohl hrát rekreační tenis. Takto upravený centrální volejbalový kurt se vlastně stává náhradou za opuštěné dva tenisové kurty za Sportovní halou u hřbitova.

Volejbalový klub Slovanu Chabařovice vlastní nyní jeden z nejlepších volejbalových areálů v okrese Ústí nad Labem. Umožňuje provozovat volejbal, nohejbal a i případně tenis.

Dostavbou volejbalového areálu se dovršila snaha vybudovat v prostoru nedaleko nového koupaliště sportovní areál, soustřeďující základní tělovýchovná zařízení k provozování sportu na jednom místě, tj. kopanou, lední hokej, volejbal, nohejbal a tenis.

Roky 1975, 1980, 1985, 1990 jsou vlastně vyvrcholením činnosti TJ Slovan Chabařovice.

Tonda byl předsedou TJ Slovan do roku 1983. V současné době je Tondovi 82 let a spokojeně přihlíží, jak si vedou jeho nástupci, při zajišťování sportovní činnosti tělovýchovné jednoty Slovan Chabařovice, s kterou byl vlastně spojen po celý svůj život.

Na otázku, zda je spokojený s tělovýchovou v Chabařovicích odpovídá:

„Jsem, neboť mým celoživotním přáním bylo trvale přispívat k rozvoji tělovýchovy v Chabařovicích a vylepšit stávající, případně vybudovat modernější tělovýchovná zařízení, aby se měla mládež kde vyřadit, kam by pospíchala si protáhnout tělo. Dnes jsem šťastný, když čtu v novinách, jak úspěšně si vedou v soutěžích družstva chabařovických volejbalistů. Představuji si je např., jak se zaujetím hrajou v hale, jejíž rekonstrukci jsem velice těžko prosazoval. Zároveň si uvědomuji, že se vlastně splnily mé sny a představy o využitelnosti tělovýchovných zařízení vybudovaných v minulých letech. Jediné, z čeho jsem zklamaný je to, že se ze společenské místnosti Sportovní haly prostřednictvím privatizace opět stala restaurace, snad vinárna či bar.

Ve své činnosti funkcionáře TJ Slovan jsem se také opíral o kolektiv, i když si leckdo mohl myslet, že jsem často své záměry prosazovat příliš osobně. Chce-li člověk něčeho dosáhnout, musí jít cílevědomě za splněním svého úkolu. Je důležité vědět komu bude výsledek usilování sloužit, jednotlivci nebo kolektivu. Vždy jsem usiloval o to, aby výsledek mé práce prospěl kolektivu tělovýchovné jednoty.

Dnes prosím všechny, kteří si myslí, že jsem jim ukřivdil, aby mi odpustili a těm, kteří mi pomáhali vytvářet lepší podmínky pro činnost chabařovického sportu, upřímně a vřele děkuji za spolupráci. Zároveň je mou morální povinností poděkovat touto cestou své ženě, že mi umožnila aktivně sportovat a vykonávat obecně-prospěšnou práci sportovního funkcionáře. A pokud si snad někdy, chabařovická sportovní veřejnost občas vzpomene na mou práci, a vysloví za ni slova díků, pak tato slova budou náležet i mé ženě.

Na závěr bych chtěl popřát chabařovickým sportovcům a funkcionářům v jejich práci mnoho a mnoho úspěchů!“

Tolik Tonda Mikeš.

Co říci závěrem. Rozhlédneme-li se po sportovištích dnes, zjistíme, že moc nového nepřibylo, ba naopak problémy jsou s údržbou toho stávajícího. Pravda, je jiná doba, lidé mají jiné starosti. Stále však platí, že „vše je v lidech“. I z toho pohledu je zřejmá odlišná aktivita jednotlivých sportovišť. Organizátoři a zapálenci pro věc typu Tondy Mikeše se nerodí každým rokem.

Za přispění materiálů a vzpomínek Tondy Mikeše sestavil

Stanislav Sochocký

